

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Markéty Hudečkové a Mgr. Michaely Wenzlové v insolvenční věci

dlužníka: **Ing. Rastislav Velič**, narozený 24. 7. 1973
bytem Petřské náměstí 1664/5, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Dančíšinem
sídlem Husova 5, 110 00 Praha 1

o odvolání dlužníka proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. února 2026, č. j. MSPH 98 INS 22345/2020-B-148,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. února 2026, č. j. MSPH 98 INS 22345/2020-B-148, se ve výrocích I. a II. potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Městský soud v Praze (dále jen „soud I. stupně“) ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) neschválil oddlužení dlužníka Ing. Rastislava Veliče (dále jen „dlužník“) pro nepoctivý záměr (výrok I), na majetek dlužníka prohlásil konkurs (výrok II.), konstatoval, že účinky prohlášení konkursu nastávají okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku (výrok III.), konstatoval, že insolvenčním správcem zůstává Tetera a spol. IČO: 04029178 (dále jen „správce“; výrok IV.) a informoval, že rozhodnutí insolvenčního soudu budou zveřejňována v insolvenčním rejstříku (výrok V. – soud I. stupně tento výrok chybně označil římským číslem IV.; poznámka odvolacího soudu).
2. V odůvodnění napadeného usnesení soud I. stupně zejména uvedl, že:
 - usnesením ze dne 3. 10. 2023 (A-205) soud I. stupně zjistil úpadek dlužníka;
 - usnesením ze dne 13. 2. 2024 (B-59) povolil jeho řešení oddlužením;
 - ze zprávy správce ze dne 26. 4. 2024 zjistil, že:
 - dlužník od června 2021 (resp. ledna 2022) neprovedl žádné významné majetkové dispozice a nenabyl ani nepozbyl majetek nad 50 000 Kč. Hypoteční úvěr dlouhodobě nesplácí a žádný ze svých obchodních podílů či akcií nezcižil ani nezastavil. Správce uvedl, že dlužník své pohledávky řádně vymáhá a o majetek pečuje;
 - po zahájení insolvenčního řízení dlužník vymohl pohledávku za Mgr. Františkem Salamonem ve výši 100 000 EUR a pohledávku za ACS 5, s.r.o., ve výši 50 558,50 EUR. Zhruba 72 600 EUR použil na úhradu právního zastoupení, část prostředků na životní náklady své rodiny a na náklady spojené s výkonem funkcí ve skupině Arca; přibližně 25 000 EUR měl na účtu. Správce má za to, že úhrada právních služeb bez souhlasu soudu je jednáním odporujícím § 111 IZ a je vůči věřitelům neúčinná;
 - k možným neúčinným právním jednáním dlužník uvedl, že byl k 31.12.2019 vlastníkem nemovitostí v obci Horné Obdokovce, zapsaných na LVč.132, a to: pozemek parc. č. 340/19 (800 m²), stavba – rodinný dům, súp. č. 369 na parc. č. 340/19, hospodářská budova, súp. č. 369 na parc. č. 340/32 (dále také jako „nemovitosti

Horné Obdokovce“). Tyto nemovitosti dlužník bezúplatně převedl na svou sestru Mgr. Bronislavu Hegedúšovou darovací smlouvou ze dne 27. 6. 2020. Tvrdí, že šlo o splnění závazku ze smlouvy o podmínkách převodu vlastnického práva ze dne 4. 1. 2017, uzavřené mezi ním, jeho sestrou a matkou, podle níž měl nemovitosti převést v případě, že nebude schopen zajišťovat péči o matku. Na nemovitostech vážne věcné břemeno dožití matky;

- dále dlužník vlastnil nemovitosti v Bratislavě – m. č. Nové Mesto, zapsané na LV č. 7245, a to: pozemek parc. č. 6983/1 (94 m²) – zahrada, pozemek parc. č. 6983/6 (37 m²) – zahrada, pozemek parc. č. 6984/1 (138 m²) – zastavaná plocha a nádvorie, stavba – rodinný dvojdom, súp. č. 13623 na parc. č. 6984/1 (dále také jako „nemovitosti Bratislava“). Tyto nemovitosti dlužník prodal v srpnu 2020 na základě dvou kupních smluv – dne 11. 8. 2020 Olze Grancové a dne 19. 8. 2020 Soňě Grancové – za celkovou kupní cenu 826 000 EUR, kterou použil na splacení úvěru společnosti Arca Investments, a.s. (dále jen „AI“). Správce uzavřel, že kromě uvedených dispozic dlužník s majetkem zásadně nenakládal, avšak některé úhrady po zahájení řízení mohou představovat neúčinná právní jednání.
- k otázce nepoctivého záměru dlužníka podle § 395 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, insolvenční zákon; dále jen „IZ“) správce uvedl, že přihlášené pohledávky dosahují přibližně 8,5 mld. Kč, zatímco reálně zpeněžitelný nezajištěný majetek dlužníka činí pouze cca 1–60 mil. Kč (včetně očekávaného vymožení pohledávek). Z toho vyplývá, že nezajištění věřitelé mohou být uspokojeni jen v zanedbatelné míře, a to bez ohledu na zvolený způsob řešení úpadku. Správce dále zdůraznil, že dlužník má závazky zejména z titulu avalování více než 100 směnky vystavených AI v celkové výši přibližně 3,5 mld. Kč. Dlužník tyto směnky jako fyzická osoba avaloval v roce 2020, kdy zároveň působil jako statutární orgán AI a měl tak mít informace o špatném ekonomickém stavu společnosti. Z insolvenčního řízení vedeného na majetek AI (sp. zn. MSPH 98 INS 723/2021) přitom vyplývá, že materiální úpadek společnosti nastal již v roce 2020. Podle správce je významné, že klíčovým majetkem dlužníka z hlediska uspokojení věřitelů ze směnečného rukojemství byly akcie AI, jejichž hodnota byla přímo závislá na ekonomické situaci této společnosti. Dlužník si tak měl být vědom, že při vystavování a avalování směnky bude prakticky nemožné uspokojit případné směnečné věřitele z jeho majetku. Správce proto uzavřel, že se zřetelem ke všem okolnostem nelze vyloučit, že dlužník podáním návrhu na oddlužení sleduje nepoctivý záměr ve smyslu § 395 odst. 1 písm. a) IZ. Z tohoto důvodu správce nedoporučil řešení úpadku oddlužením a jako vhodný způsob řešení označil konkurs;
- na den 29. 4. 2024 soud I. stupně svolal schůzi věřitelů, jejímž jedním z bodů bylo hlasování o způsobu oddlužení dlužníka. Správce při něm odkázal na své písemné vyjádření ze dne 26. 4. 2024 a doplnil, že dlužník je nově zaměstnán u společnosti AAH Plastic s.r.o., IČO 48004723, Dolné Hony, Nitra, s měsíčním příjmem cca 2 500 EUR. Dlužník je svobodný a má dvě nezletilé děti ve věku 2 a 6 let. K dotazům soudu a věřitelů ohledně své ekonomické nabídky dlužník uvedl, že jeho insolvenční řízení je úzce propojeno s insolvenčním řízením AI a že věřitelé podle jeho názoru očekávají uspokojení svých pohledávek především v rámci tohoto řízení. Zdůraznil, že jako člen statutárního orgánu AI může poskytovat maximální součinnost směřující k dosažení co nejvyššího uspokojení věřitelů v tamním řízení, což považuje za svou „největší nabídku“. Dlužník dále uvedl, že mu od října 2021 nebyla vyplácena mzda za činnost v AI a že podal žalobu na její vymožení. Otázka jeho případných nároků je podle jeho názoru v dispozici věřitelského výboru a insolvenčního správce AI, kteří po něm naopak požadovali, aby se vzdal jakýchkoli současných, minulých i budoucích nároků za výkon funkce v orgánech společnosti, a to včetně nároků souvisejících s některými jeho minoritními podíly v rámci koncernu. Dlužník vyjádřil přesvědčení, že má vůči AI stále

co nabídnout, neboť podstatnou část majetkových hodnot společnosti pomáhal budovat a může využít své know-how k dosažení dalšího uspokojení věřitelů. Současně uvedl, že soud má možnost mu nepřiznat osvobození, pokud by jeho snaha uspokojit věřitele nebyla dostatečná. Podle dlužníka spočívá podstata uspokojení věřitelů v jeho řízení v maximalizaci uspokojení věřitelů v insolvenčním řízení AI;

- správce uvedl, že hodnota přihlášených pohledávek výrazně převyšuje hodnotu dosud zjištěné majetkové podstaty, a pokud by mělo dojít k uspokojení věřitelů pouze z této podstaty, jednalo by se o zanedbatelný výnos. Doplnil, že některé položky sepsané v majetkové podstatě – zejména pohledávky a obchodní podíly – nemusí dosáhnout očekávaného výnosu. Podle jeho názoru by se bez dalších zdrojů uspokojení věřitelů pohybovalo v řádu jednotek procent;
- věřitelé na schůzi věřitelů přijali usnesení, že v případě schválení oddlužení bude způsobem oddlužení dlužníka plnění splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty. Proti přijetí usnesení hlasovali věřitel č. 28 a věřitelé zařazení do skupin A a I, kteří současně uplatnili námitky, že jsou dány důvody pro zamítnutí návrhu na povolení oddlužení;
- věřitelé skupin A a I namítli, že dlužník návrhem na povolení oddlužení sleduje nepoctivý záměr. Za indicie nepoctivosti považovali zejména to, že dlužník jako statutární orgán AI ukončil svůj pracovní poměr na pozici finančního manažera, čímž mohl zkrátit uspokojení svých věřitelů, dále že popírá pohledávky věřitelů Nadace Občanského fóra a IMOS Invest, s.r.o., z důvodu nepředložení směnky, ačkoliv tato byla předložena jeho právnímu zástupci při jednání Vrchního soudu v Praze dne 9. 4. 2024 ve věci sp. zn. 2 VSPH 1358/2023. Věřitelé rovněž poukazovali na to, že dlužník nemá aktuální příjem, ačkoliv podle jejich názoru pracovat může, a že po zahájení insolvenčního řízení prodal byt v katastrálním území Bratislava – Vinohrady, přičemž kupní cenu zřejmě neobdržel, neboť provedl zápočet postoupené pohledávky, což může představovat zvýhodnění věřitele. Za další problematiku jednání označili úhrady hypotéky po zahájení řízení, které mohly zvýhodnit Hypoteční banku, a.s., a skutečnost, že dlužník nedoložil nakládání s částkou 100 000 EUR inkasovanou od Mgr. Salamona po zahájení řízení. Podle věřitelů není dlužník schopen ani při oddlužení formou splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty uhradit 30 % svých závazků, přičemž uspokojení by podle jejich názoru činilo méně než 1 %, a dlužník od ledna 2024 nepracuje, ačkoliv by mohl, takže by nebyly splněny podmínky § 412a odst. 1 písm. c) IZ. Věřitelé dále poukázali na to, že dlužník na základě smlouvy o finanční výpomoci s AI čerpal do března 2020 půjčky v celkové výši 64 985 390 Kč, aniž vysvětlil, jak s prostředky naložil a jaké hodnoty za ně získal, a že krátce poté avaloval směnky vystavené AI na částky 10 650 000 Kč a 15 437 575 Kč, ačkoliv měl již vůči této společnosti závazky, a přesto na sebe přebíral další potenciální závazky, o nichž se mohl domnívat, že je nebude schopen splnit. Podle věřitelů uvedené skutečnosti svědčí o nepoctivém záměru dlužníka ve smyslu § 395 odst. 1 písm. a) IZ;
- věřitel č. 28 namítl, že dlužník návrhem na povolení oddlužení sleduje nepoctivý záměr. Uvedl, že dlužník jako předseda představenstva AI avaloval směnky vystavené touto společností v době, kdy věděl, nebo s ohledem na svou funkci vědět měl, o její blížící se platební neschopnosti a hrozícím úpadku. Podle věřitele dlužník avaloval směnky v částkách, které byly s ohledem na hodnotu jeho majetku objektivně nesplnitelné, čímž měl nenávratně poškodit své věřitele. Z insolvenčního návrhu AI vyplývá, že od dubna 2020 přestala splácet své směnečné závazky, přičemž nejpozději k 15. 9. 2020 měla splatné dluhy přesahující 6 miliard Kč a k 15. 12. 2020 dluhy po splatnosti delší než 30 dnů ve výši 9 miliard Kč. Věřitel dovozoval, že dlužník musel být nejpozději od dubna 2020 obeznámen se špatnou finanční situací společnosti a s jejím hrozícím úpadkem a současně musel vědět, že vzhledem k ocenění

své majetkové podstaty na zhruba 68 milionů Kč nebude schopen dostát závazkům ze směnečného rukojemství. Přesto směnky dále avaloval, čímž pokračoval v poškozování svých věřitelů. Věřitel dále uvedl, že dlužník neprojevuje snahu dostát svým splatným závazkům, a naopak pokračuje v jednání, které věřitele poškozuje. Za takové jednání považoval zejména tzv. forum shopping, neboť dlužník v průběhu řízení účelově měnil tvrzení o mezinárodní příslušnosti českých soudů k vedení jeho insolvenčního řízení. Věřitel rovněž namítl, že dlužník se nesnaží poctivě vypořádat se svými věřiteli, což podle něho dokládá i jednání dlužníka v insolvenčním řízení AI, kde vystupuje jako předseda představenstva. Poukázal zejména na nedostatečnou součinnost dlužníka s insolvenčním správcem této společnosti při převodu podílu společnosti ACS2 s.r.o., z něhož majetková podstata dlužnice neobdržela žádné protiplnění, resp. nebyla předložena dokumentace prokazující jeho existenci;

- dlužník se k námitkám věřitelů vyjádřil podáním ze dne 6. 6. 2024. K tvrzení, že nevyužívá svůj potenciál k obstarávání příjmů, uvedl, že pracovní poměr u AI ukončil dne 17. 1. 2022 v situaci, kdy mu zaměstnavatel již téměř čtyři měsíce nevyplácel mzdu a nic nenasvědčovalo tomu, že by se tento stav měl změnit. Připomněl, že dne 21. 10. 2021 nabylo právní moci usnesení Městského soudu v Praze č. j. MSPH 98 INS 723/2021-B-225, jímž byla AI povolena reorganizace, a že podle § 330 odst. 4 IZ lze pohledávky vedoucích zaměstnanců vzniklé po povolení reorganizace uspokojit pouze do výše určené insolvenčním správcem se souhlasem věřitelského výboru. Insolvenční správce však žádnou výši neurčil a věřitelský výbor žádný souhlas nevydal, takže dlužník neměl reálnou možnost domoci se mzdy. K námitce týkající se ukončení pracovního poměru u společnosti TOMA a.s. dlužník uvedl, že bezprostředně poté nastoupil do pracovního poměru u společnosti AAH Plastics s.r.o. s měsíční základní mzdou 2 500 EUR a možností variabilních složek odměny;
- k námitce, že dlužník vykonává funkce člena orgánů několika obchodních korporací bezúplatně, dlužník uvedl, že tato námitka by byla relevantní pouze tehdy, pokud by šlo o společnosti mimo koncern Arca Investments a současně by výkon těchto funkcí vyžadoval podstatnou část jeho časové kapacity, kterou by bylo možné využít k jiné výdělečné činnosti přinášející vyšší uspokojení věřitelů. Ke společnostem VERAS INVEST CAPITAL a.s., RAVE ENTERPRISE a.s. a HiLow s.r.o., které nejsou součástí koncernu Arca Investments, dlužník uvedl, že první dvě společnosti nevykonávají prakticky žádnou činnost a u společnosti HiLow s.r.o. jde o činnost minimální, která nevyžaduje významnou část jeho pracovní ani časové kapacity. Ostatní obchodní korporace, v jejichž orgánech působí, jsou součástí koncernu Arca Investments. Tyto funkce vykonává s cílem napomoci reorganizaci koncernového uspořádání a maximalizovat uspokojení věřitelů AI, přičemž drtivá většina jeho vlastních věřitelů jsou věřitelé ze směnečného rukojemství směnek vystavených právě AI a jejich uspokojení bude převážně záviset na výsledku insolvenčního řízení AI. Podle dlužníka by jeho odstoupení z těchto funkcí mohlo úspěšnost reorganizace výrazně ohrozit. Současně uvedl, že se nebrání tomu, aby mu byla za výkon těchto funkcí vyplácena odměna, avšak rozhodnutí o tom není v této fázi insolvenčního řízení AI v jeho pravomoci;
- k námitce, že dlužník po zahájení insolvenčního řízení až do vydání prvního rozhodnutí o úpadku hradil splátky hypotečního úvěru poskytnutého zajištěným věřitelem Hypoteční bankou, a.s., dlužník uvedl, že tím nedošlo k žádnému poškození ostatních přihlášených věřitelů. Výše neuhrazené jistiny hypotečního úvěru činila ke dni zahájení insolvenčního řízení 12 727 379,76 Kč, zatímco hodnota nemovitosti na Petřském náměstí v Praze, která tento úvěr zajišťuje, činila k témuž datu minimálně 20 500 000 Kč. Zajištěný věřitel by tak byl uspokojen ze 100 % bez ohledu na to, zda by dlužník splátky hradil či nikoli. Dlužník dále uvedl, že v případě nehrazení úvěru by mohlo dojít k jeho zesplatnění a k nárůstu úroků z prodlení, což by naopak vedlo ke snížení uspokojení ostatních věřitelů;

- k námitce, že dlužník účelově měnil tvrzení o mezinárodní příslušnosti českých soudů k vedení jeho insolvenčního řízení, dlužník uvedl, že insolvenční řízení nebylo zahájeno jeho návrhem, ale návrhem věřitele, a byl to tedy insolvenční navrhovatel, kdo tvrdil a prokazoval existenci COMI dlužníka v České republice ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848. COMI dlužníka v České republice dále tvrdila a prokazovala i AI ve svém vlastním insolvenčním řízení. Dlužník zdůraznil, že skutečnost, že je členem statutárního orgánu a většinovým akcionářem této společnosti, sama o sobě nevylučuje, aby měl COMI v jiném státě, než má společnost; majoritní akcionáři akciových společností nemusí mít COMI totožné se společností a rozdílné COMI je zcela reálně představitelné. Za účelové považoval tvrzení, že jeho poukaz na COMI na Slovensku měl sledovat výhodnější úpravu slovenského zákona č. 7/2005 Z.z., o konkurze a reštrukturalizácii, zejména ustanovení § 166b odst. 1 písm. c), podle něhož se za nevymahatelnou považuje pohledávka ze směnky podepsané dlužníkem před rozhodujícím dnem. Dlužník uvedl, že slovenská judikatura dosud nevyřešila, zda se toto ustanovení vztahuje na všechny směnky, nebo pouze na směnky zajišťovací;
- k námitce týkající se finančních transakcí mezi dlužníkem a AI vyplývajících z přihlášky P91 ze dne 20. 6. 2022 dlužník uvedl, že finanční prostředky, které mu byly AI poskytnuty, byly využity zejména k provedení komplexní transformace skupiny Arca Investments. Tato transformace měla za cíl oddělit segment speciálních investičních příležitostí („opportunity“) a segment investic do rizikového kapitálu („private equity“) od zbytku finanční části skupiny, vytvořit jasné strukturální oddělení jednotlivých investičních strategií a zajistit jejich transparentnější a efektivnější řízení. Transformace zahrnovala vznik nových holdingových a servisních společností a byla nezbytná pro další fungování skupiny. Část poskytnutých prostředků byla dále použita k získání kontroly nad obchodníkem s cennými papíry, slovenskou společností Arca Brokerage House o.c.p., a.s., jejíž začlenění do koncernu mělo umožnit diverzifikaci investičních aktivit skupiny a vytvořit synergické efekty v oblasti odborného know-how a technického zázemí. Dlužník uzavřel, že prostředky byly využity v rámci koncernových restrukturalizačních kroků, nikoli k jeho osobnímu obohacení;
- k námitce týkající se nedostatečné součinnosti s insolvenčním správcem dlužník uvedl, že v průběhu insolvenčního řízení obdržel od insolvenčního správce, a předtím i od předběžného správce, více než čtyřicet výzev k součinnosti. Na tyto výzvy reagoval podáními, která i bez příloh přesahují devadesát stran. Dlužník zdůraznil, že na všechny výzvy reagoval buď ve stanovené lhůtě, nebo – pokud nebylo reálně možné v krátké lhůtě požadované informace či dokumenty zajistit – vždy správci oznámil, že součinnost poskytne v delší lhůtě, kterou následně dodržel;
- k námitce, že avaloval směnky AI, z nichž pochází většina jeho závazků, v době, kdy již musel vědět o úpadku této společnosti, dlužník uvedl, že takové jednání samo o sobě nesvědčí o nepoctivém záměru žadatele o oddlužení. Zdůraznil, že žádnou ze směnek neavaloval v situaci, kdy by již věděl o úpadku AI. Podle dlužníka lze úpadek AI datovat až k červnu 2020, jak vyplývá z restrukturalizačního posudku vypracovaného Mgr. Ladislavem Barátem, zatímco avalování směnek věřitelů, kteří podali námitky proti povolení oddlužení, probíhalo převážně v období od července 2019 do dubna 2020. Dlužník proto neměl v době avalování směnek důvod předpokládat, že se AI nachází v úpadku, ani důvod očekávat, že by společnost nezvládla případnou dočasnou finanční tíseň. Dlužník dále uvedl, že směnky avaloval jako majoritní akcionář a člen statutárního orgánu AI s cílem posílit pozici věřitelů a celkově zlepšit situaci společnosti. Podle jeho názoru má každá pohledávka, včetně pohledávky směnečné, vyšší hodnotu, je-li zajištěna, a avalování směnek mělo přispět k posílení důvěry investorů v podnikatelskou činnost AI a k prokázání, že společnost není vedena se záměrem poškodit investory, když i statutární orgán a majoritní akcionář je ochoten riskovat své vlastní

ekonomické postavení. Dlužník zdůraznil, že se avalováním směnek nijak neobohatí a žádného věřitele nepoškodí; naopak věřitelům umožní uspokojovat své nároky nejen z majetkové podstaty AI, ale i z jeho osobního majetku;

- k námitce, že dlužník zkrátí své věřitele převody nemovitých věcí či spoluvlastnických podílů na nemovitostech nacházejících se ve Slovenské republice, dlužník uvedl, že jde o neprokázaná tvrzení. Zdůraznil, že v této věci dosud nebylo rozhodnuto o případné odpůrcí žalobě směřující proti těmto převodům, a nelze proto dovozovat, že by uvedené dispozice představovaly neúčinné či jinak závadné právní jednání;
- dlužník konečně uvedl, že neschválení oddlužení nepřinese věřitelům žádnou výhodu. Podle jeho názoru by prohlášení konkursu vedlo pouze k jeho vyřazení z běžného ekonomického života a zároveň z funkcí v orgánech obchodních korporací, v nichž působí, což by mohlo vést až k ochromení jejich činnosti a negativně zasáhnout fungování celého koncernu Arca Investments;
- na jednání konaném dne 22. 8. 2024 dlužník k námitkám věřitelů uvedl, že při avalování směnek považoval za rozhodující skutečnost, že v době jejich vystavování neměl informace o tom, že by se AI nacházela v úpadku. Podle jeho názoru bylo osobní ručení na směnkách určeno k tomu, aby klienti společnosti věděli, že za jejich prostředky ručí i svým majetkem přímo dlužník. S ohledem na rozsah činnosti AI a veřejně známé informace o jejím směnečném programu nepovažoval za pravděpodobné, že by směneční věřitelé mohli očekávat zásadní uspokojení svých pohledávek pouze z jeho osobního majetku. Dlužník dále uvedl, že směnky byly v rámci směnečného programu avalovány od počátku, tj. přibližně od roku 2009, kdy je avaloval Ing. Krúpa, a po změně organizační struktury společnosti tuto roli převzal dlužník;
- věřitel č. 28 uvedl, že AI přestala v roce 2020 hradit své závazky, a dlužník proto podle jeho názoru neavaloval všechny směnky v době předcházející problémům této společnosti. Zdůraznil, že klienti, které zastupuje, byli přesvědčeni, že v případě nemožnosti plnění ze směnek vystavených AI se budou moci uspokojit z majetku dlužníka. Zástupce věřitelů skupin A a I dále uvedl, že podstatnou námitkou zůstává nedostatek součinnosti dlužníka jako statutárního orgánu AI ve vztahu k dceřiné společnosti ACS2 s.r.o., přičemž podle jeho informací tato součinnost dosud poskytnuta nebyla. Dlužník k tomu uvedl, že nejde o neposkytnutí součinnosti, ale o nemožnost poskytnout ji v rozsahu, v jakém byla požadována; součinnost je schopen poskytnout pouze tam, kde to objektivně možné je. Podle dlužníka tato otázka nesvědčí o jeho nepoctivém záměru v tomto řízení. K vlastní ekonomické nabídce dlužník uvedl, že jeho výdělečné možnosti jsou ovlivněny zejména tím, že se věnuje ochraně majetku AI před některými věřiteli a bankovními institucemi a podílí se na transformaci majetku tak, aby uspokojení věřitelů jak v insolvenčním řízení AI, tak v jeho osobním insolvenčním řízení bylo co nejvyšší. Uvedl, že je nucen čelit útokům Ing. Pavla Krúpy a jeho obviněním, a proto dává přednost tomu, aby insolvenční řízení AI dospělo k řešení, před případným zaměstnáním u nadnárodní společnosti. Dlužník dále uvedl, že prohlášení konkursu by mohlo vést k jeho nemožnosti vykonávat funkce ve statutárních orgánech přibližně osmi funkčních společností, které se podílejí na připravované reorganizaci AI. Zdůraznil, že za výkon těchto funkcí nikdy nepobíral a nepobírá žádnou odměnu;
- usnesením ze dne 6. listopadu 2024 (B-118) soud I. stupně schválil oddlužení dlužníka;
- k odvolání věřitelů, kteří vznesli námitky nepřípustnosti oddlužení dlužníka Vrchní soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 24. 4. 2025 (B-134) usnesení soudu I. stupně o schválení oddlužení dlužníka zrušil a vrátil k dalšímu řízení. V rozhodnutí odvolací soud odmítl jako nesprávnou argumentaci soudu I. soudu vedoucí ke schválení oddlužení dlužníka;
- dlužník ve vyjádření ze dne 27. 6. 2025 reagoval na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze a vyjádřil se k několika okruhům otázek. K otázce, zda přebíral závazky v době, kdy již musel

vědět o (hrozícím) úpadku AI, uvedl, že úpadek této společnosti lze datovat až od července 2020, jak vyplývá z restrukturalizačního posudku Mgr. Ladislava Baráta. Poslední směnka avalovaná dlužníkem byla vystavena dne 21. 6. 2020, tedy před vznikem úpadku. Nepoměr mezi objemem jeho směnečných závazků a hodnotou jeho majetku o nepoctivém záměru nesvědčí. Dlužník dále uvedl, že jeho insolvenční řízení je materiálně provázáno s insolvenčním řízením AI, neboť uspokojení jeho směnečných věřitelů závisí na míře uspokojení věřitelů AI. K samotnému avalování smenek uvedl, že účelem osobního ručení bylo posílit důvěru klientů AI, aby věděli, že za jejich prostředky ručí i svým majetkem. Směnky byly avalovány od počátku programu v roce 2009, nejprve Ing. Krúpou a později jím, a dlužník z toho neměl žádný osobní prospěch. K otázce COMI dlužník uvedl, že je slovenským občanem, jeho rodina žije na Slovensku, má slovenskou daňovou rezidenci, zdravotní i sociální pojištění a používá slovenské telefonní číslo. Připustil, že část pracovního času tráví v České republice, avšak nejde o forum shopping, neboť jeho COMI se nachází na Slovensku. Zdůraznil, že obvyklé místo pobytu a COMI fyzické osoby nemusí být totožné. K převodům nemovitostí v roce 2020 dlužník uvedl, že prodej nemovitostí Bratislava za 826 000 EUR byl uskutečněn za přiměřené protiplnění, což dokládá i to, že kupní smlouvy nebyly napadeny odpůrcí žalobou. Část kupní ceny (340 000 EUR) byla použita na úhradu hypotečního úvěru zajištěného zástavním právem k těmto nemovitostem, přičemž v insolvenčním řízení by byla pohledávka banky uspokojena přednostně a ve vyšší výši z důvodu úroků. Zbytek kupní ceny byl vložen do AI formou postoupení pohledávky, které je předmětem odpůrcí žaloby ve sporu C7. Podle dlužníka šlo o krok směřující k záchraně AI, nikoli o zkrácení věřitelů;

- na toto vyjádření reagoval věřitel č.28 podáním ze dne 16.7.2025. Uvedl, že dlužník oddlužením sleduje nepoctivý záměr a že jeho vyjádření neobsahuje skutečnosti, které by tento závěr vyvracely. K avalování smenek věřitel uvedl, že dlužník pomíjí závěry forenzního stanoviska společnosti Survelligence, s.r.o., ze dne 25. 4. 2022, podle něhož se AI nacházela v úpadku nejpozději ke dni 27. 4. 2020, přičemž tyto závěry byly převzaty insolvenčním soudem v řízeních o odpůrcích žalobách. AI přestala vyplácet směnky od dubna 2020, přesto dlužník po tomto datu avaloval tři směnky (23. 5., 10. 6. a 21. 6. 2020). Podle věřitele si musel být vědom, že ani on, ani AI nejsou schopni závazky uhradit, a jeho jednání označil za nepoctivé a excesivní. K otázce COMI věřitel uvedl, že jednání dlužníka mělo za cíl působit průtahy a zkrátit práva věřitelů, neboť v případě vedení řízení na Slovensku by směneční věřitelé nebyli uspokojeni vůbec. Podle věřitele je tvrzení dlužníka o COMI na Slovensku nelogické, neboť dlužník nejprve namítal místní nepřislušnost českého soudu s odkazem na obvyklé místo pobytu v České republice a teprve následně tvrdil COMI mimo Českou republiku. Fyzická osoba přitom nemůže mít dvě obvyklá místa pobytu současně. K převodům nemovitostí věřitel uvedl, že skutečnost, že převody nebyly napadeny odpůrcí žalobou, neprokazuje absenci nepoctivého záměru, převody uskutečněné těsně před zahájením insolvenčního řízení AI jednoznačně svědčí o nepoctivém jednání dlužníka, který se zbavoval majetku v době, kdy již musel vědět o kritické finanční situaci AI a o své povinnosti hradit směnečné závazky. Tvrzení dlužníka, že část kupní ceny byla vložena do AI za účelem její záchrany, podle věřitele nemůže závěr o nepoctivosti vyvrátit. K úhradě hypotečního úvěru věřitel dodal, že je nepřípustné, aby dlužník v době finanční tísně selektivně uspokojoval jednotlivé věřitele vyváděním majetku z majetkové podstaty.

3. Cituje § 395 odst. 1 písm. a) a § 405 odst. 1 IZ a s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 14/2009 ze dne 28. 7. 2011, uveřejněné pod číslem 14/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, sen. zn. 29 NSČR 32/2011-B-37 ze dne 28. 3. 2012, uveřejněné pod č. 112/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, sen. zn. 29 NSČR 41/2017 ze dne 31. 1. 2019, sen. zn. 29 NSČR 88/2013 ze dne 30. 1. 2014, sen. zn. 29 NSČR 63/2020-B-46 ze dne 30. 11. 2021 a usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. KSUL 45 INS 4389/2011, 2 VSPH 509/2011, ze dne 4. 7. 2011, na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. KSBR 37 INS

680/2010, 2 VSOL 135/2010 ze dne 17. 5. 2010, soud I. stupně na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že je dán důvodný předpoklad, že dlužník byl k podání návrhu na povolení oddlužení veden nepoctivým záměrem.

4. Z přihlášek pohledávek věřitelů soud I. stupně dovodil, že dlužník v období od dubna do června 2020 avaloval směnky v celkové hodnotě přesahující 170 mil. Kč, tedy závazky výrazně převyšující hodnotu jeho majetku. V době avalování posledních smének již majetek dlužníka zjevně nepostačoval k jejich úhradě. Současně bylo prokázáno, že v této době se AI nacházela minimálně ve stavu hrozícího úpadku. Soud I. stupně vycházel ze zjištění učiněných v incidenčních sporech vedených v insolvenčním řízení AI (MSPH 98 INS 723/2021), mj. že Vrchní soud v Praze v rozsudku č. j. 101 VSPH 396/2023-194 ze dne 20. 6. 2024 potvrdil, že AI byla v úpadku již ke dni 12. 5. 2020; podle zprávy společností Surveilligence a Ernst & Young byla AI nejpozději ke dni 27. 4. 2020 v prodlení s úhradou více než dvou desítek smének a jedné finanční výpomoci v souhrnné výši přesahující 4 mil. EUR, přičemž závazky po splatnosti delší než 30 dní přesahovaly 1 mil. EUR a dlužnice současně pozastavila platby významné části svých závazků. Úpadek dále potvrzuje i skutečnost, že do insolvenčního řízení AI přihlásilo své pohledávky jedenáct věřitelů se splatností v období od 4. 5. 2020 do 12. 5. 2020. Úpadek ve formě předlužení byl prokázán rovněž absencí movitého a nemovitého majetku v soupisu majetkové podstaty AI ke dni 23. 9. 2021.
5. Jde-li o námitku, že dlužník usiloval o vyslovení mezinárodní nepřislušnosti českých soudů tvrzením, že jeho COMI je na Slovensku, dospěl soud I. stupně k závěru, že tvrzení dlužníka byla v průběhu řízení rozporná a účelová. Dlužník po zahájení řízení mezinárodní příslušnost českých soudů nezpochyboval a dne 19. 11. 2020 vznesl pouze námitku místní nepřislušnosti s tvrzením, že jeho obvyklé místo pobytu je v České republice, kde se trvale zdržuje. Stejný údaj zopakoval i v dalším podání. Teprve později začal tvrdit, že jeho COMI je na Slovensku. Soud vyhodnotil tuto změnu jako účelovou, neboť vedení řízení na Slovensku by výrazně ztížilo účast většiny věřitelů dlužníka, kteří jsou z České republiky, na insolvenčním řízení a na uplatňování jejich práv. Insolvenční řízení vedené na Slovensku by pro ně znamenalo komplikaci z hlediska vzdálenosti, právního prostředí i dostupnosti informací o řízení. Soud přihlédl i k tomu, že dlužník se jako předseda představenstva AI dlouhodobě prezentoval jako osoba působící v České republice a že sama AI v řízení o svém COMI opakovaně tvrdila, že její hlavní zájmy jsou soustředěny v České republice, kde probíhala její klíčová obchodní a strategická rozhodnutí a kde byla splatná převážná část jejích závazků. Dlužník sám přitom zdůrazňoval provázanost svého insolvenčního řízení s řízením AI. Za této situace postrádá logiku, aby dlužník – tvrdící, že chce poctivě uspokojit své věřitele – prosazoval vedení svého insolvenčního řízení na Slovensku. Soud I. stupně proto uzavřel, že snaha dlužníka dosáhnout mezinárodní nepřislušnosti českých soudů byla způsobilá ztížit věřitelům uplatňování jejich práv a účast na řízení, a je proto nutno ji hodnotit jako nepoctivý záměr.
6. Jde-li o nakládání dlužníka s jeho majetkem, nebylo sporné, že dlužník v roce 2020 převedl část svého nemovitého majetku na Slovensku. Dne 27. 6. 2020 bezúplatně daroval své sestře Mgr. Bronislavě Hegedušové nemovitosti Horné Obdokovce, dále v srpnu 2020 prodal dvěma kupními smlouvami Soně Grancové a Olze Grancové nemovitosti Bratislava za celkovou kupní cenu 826 000 EUR. Výtěžek z tohoto prodeje dlužník použil na úhradu úvěru AI. Po zahájení insolvenčního řízení dlužník dále vymohl pohledávku za Mgr. Františkem Salamonem ve výši 100 000 EUR a pohledávku za ACS 5, s.r.o., ve výši 50 558,50 EUR. Z těchto prostředků použil přibližně 72 600 EUR na úhradu nákladů právního zastoupení, částku kolem 25 000 EUR měl k 12. 9. 2022 na svém bankovním účtu a zbývající prostředky využil na své životní náklady a náklady související s výkonem funkcí ve statutárních orgánech společnosti skupiny Arca.
7. Argumentoval-li dlužník, že pro vyšší uspokojení věřitelů je nezbytné, aby mohl nadále působit jako statutární orgán společností skupiny Arca a podílet se na průběhu insolvenčního řízení AI,

neznamená to, že se ve svém vlastním insolvenčním řízení může chovat v rozporu s požadavkem poctivosti. Z výše popsaného jednání dlužníka soud I. stupně dovodil, že je dán důvodný předpoklad, že dlužník návrhem na povolení oddlužení sleduje nepoctivý záměr, spočívající zejména ve snaze snížit možné uspokojení svých věřitelů. Z těchto důvodů soud I. stupně postupoval podle § 405 odst. 1 a 2 IZ a oddlužení dlužníka neschválil, neboť v průběhu řízení vyšly najevo skutečnosti, které by jinak odůvodňovaly zamítnutí návrhu na povolení oddlužení. Jelikož bylo zjištěno, že dlužník má majetek postačující alespoň k úhradě nákladů insolvenčního řízení, rozhodl soud současně podle § 405 odst. 2 písm. b) IZ, že úpadek dlužníka bude řešen konkursem.

8. Proti výrokům I. a II. napadeného usnesení se dlužník včas odvolal (B-151) a navrhl, aby odvolací soud změnil usnesení soudu I. stupně tak, že oddlužení schválí. Alternativně navrhoval, aby odvolací soud výroky I. a II. usnesení zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. V doplnění odvolání ze dne 26. 3. 2026 (B-155) dlužník nesouhlasil se závěrem soudu I. stupně, že návrhem na povolení oddlužení sledoval nepoctivý záměr a namítl nesprávné právní posouzení i neúplné zjištění skutkového stavu. Dlužník odmítl závěr, že avaloval směnky AI v době, kdy již musel vědět o jejím úpadku. Namítl, že soud I. stupně nesprávně převzal skutkové závěry z jiného řízení, jehož nebyl dlužník účastníkem, a opřel se o listiny, které nejsou součástí spisu. V tomto ohledu dlužník poukázal na restrukturalizační posudek datující úpadek AI až od července 2020 a namítl, že soud jím navržený důkaz neprovedl. Zdůraznil, že avalování směnek bylo běžnou součástí obchodního modelu AI a jeho cílem bylo odvrátit hrozící úpadek, nikoli poškodit věřitele – že avalování směnek bylo běžnou obchodní činností AI potvrdil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 29. 2. 2024, sen. zn. 29 ICdo 169/2023. Dlužník nesouhlasil se závěrem o nepoctivosti ve vztahu k převodům nemovitostí. Tvrdil, že prodej nemovitostí Bratislava za celkem 826 000 EUR Soně Grancové (životní partnerce dlužníka) a její tetě (Olga Grancová) proběhl za přiměřené protiplnění, což mohl prokázat znalecký posudek, který však soud neprovedl, ačkoliv to dlužník navrhoval. Určité aspekty tohoto prodeje navíc mohly být ozřejměny v řízení o odpůřčí žalobě (C-7), správce však hrubou chybou projednání této žaloby zmařil, a žalobce tak nemohl být očištěn od nařčení z nepoctivého záměru. K převodu nemovitosti Horné Obdokovce namítl, že šlo o plnění povinnosti ze smlouvy z roku 2017, jejímž účelem bylo zajištění péče o jeho matku. Dlužník vysvětloval okolnosti nakládání s vymozenými pohledávkami – část použil na úhradu nákladů na právní zastoupení, část na úhradu životních a pracovních nákladů a část ponechal na účtu – a odmítl, že by šlo o jednání poškozující věřitele. Namítl, že jeho procesní postup ohledně příslušnosti (COMI) nebyl projevem nepoctivého záměru – námitky místní a mezinárodní nepřislušnosti byly uplatněny hierarchicky, nikoli účelově, jeho vazby ke Slovensku jsou přitom reálné a nepoctivost záměru nelze dovozovat z toho, že účastník řízení uplatní právní názor, který není soudem přijat. Dlužník dále namítl procesní vadu spočívající v tom, že soud I. stupně na jednání avizoval výzvu k doplnění tvrzení podle § 118a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), avšak tuto výzvu následně neučinil – tím porušil zásadu kontradiktornosti a znemožnil dlužníkovi předložit důkazy k prokázání poctivosti svého záměru. V závěru dlužník shrnul, že soud I. stupně založil své rozhodnutí na neúplných skutkových zjištěních, neprovedl navržené důkazy, nesprávně právně posoudil avalování směnek, převody majetku i námitky příslušnosti a zatížil řízení procesní vadou.
9. K odvolání se podáním ze dne 14. 4. 2026 (B-158) vyjádřil věřitel Caleson Debt Solution a.s. a navrhl napadené usnesení potvrdit; dlužník oddlužením sleduje nepoctivý záměr a jeho odvolání nepřináší žádné nové skutečnosti ani důkazy, které by tento závěr zpochybnil. V oblasti avalování směnek věřitel zdůraznil, že úpadek AI byl podle ustálených závěrů insolvenčních soudů dán nejpozději v dubnu 2020. Dlužník jako předseda představenstva o této situaci musel vědět, přesto v dubnu až červnu 2020 avaloval směnky v hodnotě přes 170 mil. Kč, ačkoliv bylo zřejmé, že závazky nebudou nikdy splněny. Takový postup je vědomým klamáním investorů a jednáním mimořádně nepoctivé intenzity. Oba převody nemovitostí (Bratislava i Horné Obdokovce) proběhly těsně před zahájením insolvenčního řízení a jednoznačně směřovaly ke zmenšení majetku

dlužníka na úkor věřitelů. Dlužník neprokázal existenci tvrzené povinnosti převést podíl na sestru a jeho argumentace o nemožnosti finančně zajistit matku je nevěrohodná vzhledem k tomu, že dlužník disponoval desítkami tisíc eur, které použil na osobní výdaje. K námitkám příslušnosti (COMI) věřitel uvedl, že dlužník účelově měnil procesní pozice – nejprve tvrdil příslušnost soudů v ČR, následně COMI na Slovensku. Podle věřitele šlo o snahu přesunout řízení na Slovensko, kde se v oddlužení neuspokojují směnečné pohledávky, což by zásadně poškodilo věřitele. K námitce existence procesní vady věřitel uvedl, že řízení o oddlužení je ovládáno vyšetřovací zásadou, a soud proto neměl povinnost dlužníka vyzývat podle § 118a o. s. ř. Dlužník měl aktivně prokazovat svou poctivost sám. Věřitel uzavřel, že dlužník jednal nepoctivě při avalování smenek, převodech majetku i při procesním postupu v otázce příslušnosti, a navrhuje, aby odvolací soud usnesení o neschválení oddlužení potvrdil.

10. Odvolací soud podle § 212 a § 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), přezkoumal napadené usnesení i řízení jeho vydání předcházející, a aniž nařizoval jednání [§ 94 odst. 2 písm. c) IZ], dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.
11. S účinností od 1. 10. 2024 byl IZ změněn zákonem č. 252/2024 Sb. Podle článku II. přechodných ustanovení tohoto zákona platí, že v insolvenčních řízeních, která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se postupuje podle IZ ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V projednávané věci bylo insolvenční řízení dlužníka zahájeno dne 22. 10. 2020 (A-1), proto odvolací soud postupoval podle ustanovení IZ účinných do 30. 9. 2024.
12. Podle § 7 IZ nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.
13. Podle § 395 odst. 1 IZ insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení, jestliže se zřetelem ke všem okolnostem lze důvodně předpokládat, a) že jím je sledován nepoctivý záměr, nebo b) že dlužník nebude schopen splácet v plné výši ani pohledávky podle § 168 odst. 2 písm. a), přičemž výše splátky ostatním věřitelům včetně věřitelů pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jím na roveň nesmí být nižší než tato pohledávka, a dále ani pohledávky podle § 169 odst. 1 písm. e) a § 390a odst. 5. Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení i tehdy, jestliže dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyšlný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení (odst. 2).
14. Podle § 405 IZ insolvenční soud oddlužení neschválí, jestliže v průběhu insolvenčního řízení vyšly najevo skutečnosti, které by jinak odůvodňovaly odmítnutí nebo zamítnutí návrhu na povolení oddlužení (odst. 1). Jestliže insolvenční soud oddlužení neschválí, rozhodne současně o způsobu řešení dlužníkova úpadku konkursem pouze tehdy, jestliže a) návrh na povolení oddlužení nebyl podán společně s insolvenčním návrhem a insolvenční soud nezjistí, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující, b) návrh na povolení oddlužení byl podán společně s insolvenčním návrhem a insolvenční soud nezjistí, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující nebo c) návrh na povolení oddlužení byl podán společně s insolvenčním návrhem a insolvenční soud zjistí, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující, a dlužník na jednání s insolvenčním správcem podle § 410 odst. 2 požádal, aby byl způsobem řešení jeho úpadku konkurs, a zaplatil zálohu na náklady insolvenčního řízení, stanovil-li mu soud povinnost k její úhradě podle § 108 odst. 2 a 3 (odst. 2).

15. Ústředním principem vévodícím způsobu řešení dlužníkovu úpadku oddlužením (jenž má po skončení insolvenčního řízení vyústit v rozhodnutí, jímž bude dlužník zbaven povinnosti k úhradě zbytku svých dluhů) je zásada poctivosti dlužníka [§ 395 odst. 1 písm. a) IZ] a zodpovědného přístupu dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení. Proto je otázka poctivosti dlužnických záměrů a otázka, zda dlužník v insolvenčním řízení nekoná lehkomyšlně či nedbale, zkoumána nejen při povolení oddlužení, nýbrž i při posouzení, zda má být oddlužení schváleno, ale i po skončení insolvenčního řízení (coby důvod pro odejmutí přiznaného osvobození od placení zbytku dluhů). Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2013, sen. zn. 29 NSČR 45/2010, a ze dne 30. 11. 2021, sen. zn. 29 NSČR 79/2020, uveřejněná pod čísly 86/2013 a 12/2024 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 86/2013“ a „R 12/2024“).
16. Ustanovení § 395 odst. 1 písm. a) IZ patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, to jest k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Vedle okolností příkladmo vypočtených (jako ty, z nichž lze usuzovat na dlužníkuv nepoctivý záměr při podání návrhu na povolení oddlužení) v ustanovení § 395 odst. 3 IZ, s nimiž je soud povinen se vypořádat (vyjdou-li v insolvenčním řízení najevo) vždy, tak bude závěr, že dlužník sleduje podáním návrhu na povolení oddlužení nepoctivý záměr, závislý vždy na posouzení konkrétních okolností, jež vyjdou najevo v rámci daného insolvenčního řízení (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2011, sen. zn. 29 NSČR 14/2009, uveřejněné pod číslem 14/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek; dál jen R 14/2012).
17. Posouzení, zda dlužník sleduje podáním návrhu na oddlužení nepoctivý záměr [§ 395 odst. 1 písm. a) IZ], je logicky navázáno na hodnocení skutečností, které se udály v určitém časovém rámci, zpravidla před zahájením insolvenčního řízení. Nalézt hranici, po jejímž překročení lze z událostí předcházejících zahájení insolvenčního řízení dovodit, že dlužník sleduje podáním návrhu na oddlužení nepoctivý záměr, může být v některých situacích obtížné, podstatné však je, zda nejpozději v době rozhodování insolvenčního soudu o schválení oddlužení je důvod usuzovat, že dlužník se poctivě snaží vypořádat s věřiteli a napravit stav vyvolaný předchozí nehospodárnou (jelikož k úpadku vedoucí) správou svého majetku (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2012, sen. zn. 29 NSČR 32/2011, uveřejněné pod číslem 112/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek – dále jen „R 112/2012“).
18. Povinnost dlužníka sledovat navrženým oddlužením ve smyslu § 395 odst. 1 písm. a) IZ poctivý záměr trvá po celou dobu oddlužení; po celou tuto dobu je poctivost dlužníkovu záměru při oddlužení povinen zkoumat insolvenční soud a reagovat (z úřední povinnosti) na skutečnosti, z nichž se podává, že dlužník nesledoval oddlužením poctivý záměr, jakmile vyjdou v insolvenčním řízení najevo (viz R 86/2013)].
19. Souhrnné hodnocení jednotlivých „nedbalostí“ může založit (i ve spojení s dalším chováním dlužníka v průběhu insolvenčního řízení) „důvodný předpoklad“ insolvenčního soudu, že oddlužením je sledován nepoctivý „záměr“ (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2019, sen. zn. 29 NSČR 41/2017).
20. Ve všech situacích, v nichž se insolvenční soud zabývá (má zabývat) tím, zda oddlužením je sledován nepoctivý záměr [§ 395 odst. 1 písm. a), § 405 odst. 1, § 414 odst. 1, § 418 odst. 3 IZ], vychází ze skutečností, na jejichž základě lze závěr, že oddlužením je sledován nepoctivý záměr, „důvodně předpokládat“. „Důvodným předpokladem“ není „jistota“ o tom, že dlužník oddlužením sleduje nepoctivý záměr. Nejde o to nepoctivý „záměr“ dlužníku prokázat, nýbrž o to, že zjištěné (v řízení najevo vyšlé) okolnosti (skutečnosti) odůvodňují „předpoklad“, že dlužník takový (nepoctivý) záměr má (v rozhodné době měl) [srov. opět důvody R 12/2024].

21. Insolvenční zákon vychází z koncepce, podle níž dlužník, který splňuje stanovené předpoklady (§ 389, § 395 IZ), prosadí oddlužení bez ohledu na to, zda s tím jeho věřitelé souhlasí (srov. § 148 odst. 3 a § 149 odst. 1 a 2 IZ). Z § 402 odst. 3 IZ pak vyplývá, že v rukou věřitelů je až rozhodnutí o způsobu oddlužení, tedy volba, který ze zákonem předvídaných způsobů oddlužení bude uplatněn. To, zda dlužník upřednostňuje oddlužení plněním splátkového kalendáře před oddlužením zpeněžením majetkové podstaty, není podstatné (k tomu srov. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2013, sen. zn. 29 NSČR 35/2013). Je tedy zřejmé, že může-li dlužník za splnění stanovených podmínek prosadit oddlužení jako způsob řešení úpadku i proti vůli věřitelů, je nutno striktně trvat na tom, aby věřitele nijak neomezil ve volbě způsobu oddlužení, tedy zda bude provedeno zpeněžením majetkové podstaty či plněním splátkového kalendáře. Pouze ten dlužník, který nečiní kroky k tomu, aby tuto volbu věřitelům ztížil, omezil či znemožnil, je při podání návrhu na oddlužení veden poctivým záměrem (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2014, sen. zn. 29 NSČR 88/2013 publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 46/2014; dále jen R 46/2014).
22. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 31. 10. 2023, sen. zn. 29 NSČR 26/2023, shora uvedené obecné závěry ustálené soudní praxi aplikoval na případ, kdy dlužník v relativně krátké době předtím, než podal insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení, nakládal se svým nemovitým majetkem tak, aby nebyl postižitelný věřiteli (vlozil jej do svěřenského fondu). Dospěl závěru, že v takovém případě dlužník nekoná poctivě [je důvod na tomto základě "předpokládat", že dlužník sleduje podáním návrhu na povolení oddlužení nepoctivý záměr (§ 395 odst. 1 písm. a) IZ]. Srovnej také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2024, sen. zn. 29 NSČR 90/2023.
23. V R 46/2014 Nejvyšší soud vysvětlil, že není nutné, aby jednání, z něhož soud dovozuje, že dlužník podáním návrhu na povolení oddlužení sleduje nepoctivý záměr, bylo zároveň neúčinným právním jednáním ve smyslu § 235 IZ.
24. Odvolací soud z obsahu insolvenčního spisu ověřil správnost skutkových zjištění soudu I. stupně shrnutých výše v bodě 2 odůvodnění tohoto usnesení a v plném rozsahu na ně odkazuje. Z insolvenčního spisu plyne, že zjištění úpadku dlužníka se domáhala navrhovatelka IFIS investiční fond, a.s., a to návrhem podaným dne 22. 10. 2020 (A-1). Návrh na povolení oddlužení podal dlužník dne 30. 12. 2020 (A-46). Dále ohledně soudem I. stupně posuzovaných převodů majetku dlužníkem z obsahu spisu plyne, že kupní smlouvou ze dne 11. 8. 2020 převedl dlužník jako prodávající na Olgu Grancovou jako kupující vlastnické právo k nemovitostem Bratislava za kupní cenu 810 000 EUR; bylo dohodnuto, že první splátku kupní ceny ve výši 340 000 EUR zaplatí kupující ve lhůtě 30 dnů od uzavření smlouvy bezhotovostním převodem na účet dlužníka vedeného u Tatra banka a.s., a to (především) za účelem splacení úvěru poskytnutého uvedenou bankou dlužníkovi (účelový splátkový úvěr zajištěný zástavním právem banky), druhou splátku kupní ceny ve výši 470 000 EUR se kupující zavázala zaplatit na účet dlužníka bezhotovostním převodem ve lhůtě 90 dnů od uzavření smlouvy (kupna zmluva ze dne 11. 8. 2020). Dne 24. 8. 2020 dlužník oznámil kupující Olze Grancové, že svou pohledávku na zaplacení druhé části kupní ceny ve výši 470 000 EUR (a dále pohledávku ve výši 80 000 EUR na zaplacení kupní ceny na základě Zmluvy o převodu hnutelných věcí ze dne 11. 8. 2020) postoupil na základě Zmluvy o postoupení pohledávek uzavřené s AI dne 24. 8. 2020 této společnosti. Postoupení pohledávky nabylo účinnosti dne 24. 8. 2020 (oznámení o postoupení pohledávek ze dne 24. 8. 2020). Dne 25. 9. 2020 oznámila AI dlužníkovi, že proti pohledávce dlužníka vůči této společnosti na úplatu za postoupení pohledávek ve výši 550 000 EUR započítává své pohledávky vůči dlužníku z titulu vrácení finančních prostředků, a to pohledávku ve výši 420 000 EUR – vrácení finanční výpomoci na základě Zmluvy o poskytnutí finanční výpomoci ze dne 1. 4. 2015, pohledávku ve výši 50 000 EUR vrácení finanční výpomoci na základě Zmluvy o poskytnutí finanční výpomoci ze dne 9. 11. 2015, pohledávku ve výši 50 000 EUR vrácení finanční výpomoci na základě Zmluvy o poskytnutí finanční výpomoci ze dne 8. 12. 2015 a pohledávku ve výši

50 000 EUR vrácení finanční výpomoci na základě Zmluvy o poskytnutí finanční výpomoci ze dne 22. 12. 2015. Pohledávka dlužníka vůči AI ve výši 550 000 EUR v důsledku započtení zcela zanikla (oznámenie o jednostrannom započítaní vzájemných pohľadávok ze dne 25. 9. 2020). Zmluvou o prevodě pozemku ze dne 19. 8. 2020 bylo na Soňu Grancovou jako kupující dlužníkem jako prodávajícím převedeno vlastnické právo k pozemku parc. č. 6982 o výměře 44 m², nacházejícímu se v okrese Bratislava III, v obci BA- m. č. Nové Mesto, k. ú. Vinohrady, evidovanému na LV č. 7245.

25. Lze shrnout, že závěr soudu I. stupně o neschválení oddlužení dlužníka pro nepoctivý záměr je vystaven na zjištění, že dlužník v době, kdy si musel být vědom hrozícího úpadku AI, přebíral rozsáhlé směnečné závazky, krátce před zahájením insolvenčního řízení nakládal se svým majetkem k tíži věřitelů, účelově zpochybňoval příslušnost insolvenčního soudu a v řízení neprojevil odpovídající snahu o maximální uspokojení svých věřitelů.
26. Jde-li o avalování smének, je předně potřeba uvést, že pro posouzení nepoctivého záměru dlužníka není v poměrech projednávané věci rozhodující přesné určení okamžiku, kdy se AI ocitla v úpadku, nýbrž to, zda v době přebírání směnečných závazků muselo být dlužníkovi jako předsedovi představenstva AI zřejmé, že se tato společnost nachází nejméně v závažných ekonomických obtížích, resp. ve stavu hrozícího úpadku, a že on sám na sebe bere závazky v rozsahu zjevně neodpovídajícím jeho majetkovým poměrům. Již proto je neopodstatněná odvolací námitka vystavená na tvrzení, že úpadek AI nastal (oproti zjištění soudu I. stupně v napadeném usnesení) později – podle restrukturalizačního posudku porízeného pro účely reorganizace AI až v červenci 2020.
27. Je také namístě dodat, že dlužník argumentací o okamžiku úpadku AI zjevně směšuje okolnosti významné pro posouzení poctivosti záměru podle § 395 odst. 1 písm. a) IZ s předpoklady neúčinnosti právních jednání podle § 240 a § 241 IZ. Zatímco u neúčinnosti právního jednání bez přiměřeného protiplnění nebo zvýhodňujícího právního jednání zákon výslovně vyžaduje, aby šlo o jednání učiněné v době, kdy byl dlužník v úpadku, anebo o jednání, které vedlo k dlužníkovu úpadku, při posouzení poctivosti záměru je rozhodný širší souhrn konkrétních okolností, které vyšly v insolvenčním řízení najevo, přičemž pro závěr o nepoctivém záměru není nezbytné, aby dotčené jednání současně naplňovalo znaky neúčinného právního jednání podle § 240 či § 241 IZ, ani aby bylo jako neúčinné pravomocně určeno (srov. R 46/2014). Nevycházel-li tedy soud I. stupně z dlužníkem namítaného restrukturalizačního posudku, nýbrž opřel své úvahy o skutková zjištění učiněná v incidenčních sporech vedených v insolvenčním řízení AI, založená zejména na závěrech zprávy Surveilligence, respektive Ernst&Young (o kterých se soud ze své úřední činnosti nepochybně dozvěděl), podle nichž se tato společnost nacházela v úpadkové situaci nejpozději ke dni 27. 4. 2020, respektive ke dni 12. 5. 2020, nic to nemění na příslušném úsudku soudu I. stupně, že dlužník musel o kritické finanční situaci AI, pro kterou mohla do úvahy přicházet i varianta jejího možného úpadku, vědět. Zohlednil-li tedy soud I. stupně v návaznosti na uvedené zjištění, že dlužník přesto v období od dubna do června 2020 avaloval směnky v celkové hodnotě přesahující 170 mil. Kč, a to za situace, kdy jeho vlastní majetkové poměry zjevně neumožňovaly dostat takto převzatým závazkům, a dovodil, že takové jednání představuje významnou indicii nepoctivého záměru ve smyslu § 395 odst. 1 písm. a) IZ, nelze takovému závěru nic vytknout. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani argumentace dlužníka, že stěžejní uspokojení jeho věřitelů má proběhnout v insolvenčním řízení vedeném na majetek AI. Taková námitka přehlíží, že insolvenční řízení dlužníka a insolvenční řízení AI jsou samostatnými řízeními a že závazky dlužníka ze směnečného rukojemství představují jeho vlastní, samostatné závazky vůči věřitelům, které nelze poměřovat jen očekávanou mírou uspokojení věřitelů v jiném insolvenčním řízení. Okolnost, že titíž věřitelé mohou být částečně uspokojeni i v insolvenčním řízení AI, nic nemění na povinnosti dlužníka usilovat v jeho vlastním insolvenčním řízení o co nejvyšší uspokojení jeho věřitelů a na požadavku, aby se zdržel jednání, která toto uspokojení zkracují nebo ohrožují. Námitka dlužníka je proto i v tomto směru nedůvodná.

28. Ani obranu dlužníka, podle níž avalováním směnek pouze usiloval o odvrácení úpadku AI, nepovažuje odvolací soud za důvodnou. Směnečné rukojemství nepředstavuje nástroj stabilizace hospodaření společnosti, nýbrž institut, jehož podstatou je převzetí samostatného závazku další osobou vůči věřiteli. Jestliže dlužník přebíral rozsáhlé závazky za situace, kdy si musel být vědom jak kritického stavu společnosti, tak vlastní neschopnosti těmto závazkům dostát, nelze takové jednání hodnotit jako odpovědný výkon funkce statutárního orgánu, nýbrž jako okolnost ve výsledku vypovídající o nepoctivosti jeho záměru při oddlužení. Důvodná není ani námitka dlužníka, že avalování směnek představovalo běžnou obchodní činnost AI, respektive že tuto okolnost potvrzuje rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2024, sen. zn. 29 ICdo 169/2023. Označený rozsudek řeší otázku, zda určité plnění na směnky bylo právním jednáním učiněným za podmínek obvyklých v obchodním styku pro účely posouzení neúčinnosti právního jednání podle § 241 IZ. Závěry přijaté v tomto rozsudku proto nelze bez dalšího přenášet do nyní projednávané věci, v níž nejde o posouzení neúčinnosti právního jednání, nýbrž o posouzení poctivosti záměru samotného dlužníka při oddlužení. I kdyby bylo možno připustit, že avalování směnek bylo součástí běžného obchodního modelu společnosti, nic to nemění na tom, že dlužník tak činil v době, kdy již musel vědět o závažně zhoršené hospodářské situaci AI, přinejmenším o jejím hrozícím úpadku, a současně si musel být vědom i toho, že jeho vlastní majetkové poměry neumožňují dostát takto převzatým závazkům. Právě tato kombinace okolností je pro posouzení poctivosti záměru dlužníka podstatná. Samotná skutečnost, že určitý typ jednání mohl být jinak běžný v obchodním styku, proto nemá na závěr o nepoctivém záměru dlužníka v projednávané věci vliv.
29. Důvodné nejsou ani odvolací námitky směřující proti hodnocení převodů majetku dlužníka (majetkové dispozice spočívající v bezúplatném převodu nemovitostí na dlužníkovu sestru dne 27. 6. 2020 a následným prodejem nemovitostí Bratislava dne 11. 8. 2020, tj. v době, kdy již byla AI v úpadku i podle restrukturalizačního posudku namítaného v odvolání dlužníkem) a nakládání s finančními prostředky vymoženými po zahájení insolvenčního řízení. Soud I. stupně správně vyšel z toho, že dlužník v době, kdy si již musel být vědom své tíživé ekonomické situace a bezprostředně hrozících závazků ze směnečného rukojemství, převedl část svého nemovitého majetku, a to jednak bezúplatně na osobu blízkou, jednak sice za tvrzené protiplnění, jež však k uspokojení věřitelů dlužníka využít nelze. Námitka dlužníka, že za nemovitosti Bratislava obdržel přiměřené protiplnění a že soud I. stupně k této otázce neprovedl znalecký posudek důvodná není. Pro posouzení poctivosti záměru dlužníka podle § 395 odst. 1 písm. a) IZ totiž není rozhodná pouze otázka, zda sjednaná kupní cena případně odpovídala obvyklé hodnotě převáděné nemovitosti, nýbrž především to, zda dlužník svým jednáním nevyvedl majetek z dosahu věřitelů, a neomezil tak možnost jejich uspokojení. I kdyby bylo možno připustit, že kupní cena 810 000 EUR odpovídala hodnotě převáděného majetku, nic to nemění na tom, že dlužník převedl nemovitosti na tetu své životní partnerky a výtěžek z tohoto převodu ve své majetkové podstatě k poměrnému uspokojení svých věřitelů neponechal, nýbrž je použil (selektivně) k úhradě svého hypotečního úvěru a svých závazků vůči AI. Za této situace nebylo pro rozhodnutí ve věci nezbytné zadávat znalecký posudek k ocenění předmětných nemovitostí, neboť pro posouzení existence nepoctivého záměru není s ohledem na celkový kontextu převodu a na následné naložení s výtěžkem otázka přiměřenosti sjednané kupní ceny podstatná. Řečeno jinak, z hlediska posouzení poctivosti záměru při podání návrhu na povolení oddlužení není rozhodná pouze otázka, zda sjednané protiplnění odpovídalo obvyklé hodnotě převáděného majetku, nýbrž především to, zda dlužník svým jednáním neomezil možnost uspokojení svých věřitelů a neztížil jim volbu způsobu oddlužení. V tomto směru je napadené usnesení v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, podle níž dlužník, který se před podáním návrhu na povolení oddlužení zbaví podstatné části svého majetku, zejména bez odpovídající protihodnoty nebo ve prospěch osob blízkých, jedná zpravidla nepoctivě (srov. např. R 46/2014, a usnesení sen. zn. 29 NSČR 90/2023. Obdobně platí, že dlužník, který v relativně krátké době před podáním insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení oddlužení nakládá se svým majetkem tak, aby nebyl postižitelný

věřiteli, nekoná poctivě (srov. usnesení sen. zn. 29 NSČR 26/2023 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2024, sen. zn. 29 NSČR 97/2023.) Je proto potřeba shrnout, že obrana dlužníka, že převod spoluvlastnického podílu na nemovitostech Horné Obdokovce ve prospěch sestry představoval splnění dříve převzaté povinnosti související s péčí o matku, respektive že prodej nemovitostí Bratislava proběhl případně za přiměřené protiplnění, nevyvrací, že důsledkem těchto dispozic bylo vyvedení majetku z dosahu věřitelů v době, kdy se dlužník nacházel v ekonomické situaci, jež vyžadovala opačný přístup. Stejně tak není významné, že část nakládání s těmito majetkovými hodnotami je či byla předmětem incidenčních sporů; pro posouzení nepoctivého záměru podle § 395 odst. 1 písm. a) IZ totiž není nezbytné, aby šlo současně o pravomocně určené neúčinné právní jednání ve smyslu § 235 a násl. IZ (viz R 46/2014). Soud I. stupně proto nepochybil, považoval-li i tyto majetkové dispozice za významné indicie nepoctivého záměru dlužníka. Pouze pro úplnost lze doplnit, že v dlužníkem namítaném incidenčním sporu C7 (sp. zn. 205 ICM 3198/2024), v němž se insolvenční správce dlužníka domáhal proti žalované AI určení, že právní jednání dlužníka spočívající v uzavření Zmluvy o postúpení pohľadávok ze dne 24. 8. 2020 a započtení pohľadávok mezi dlužníkem a žalovaným na základě Oznámení o jednostrannom započítaní vzájomných pohľadávok ze dne 25. 9. 2020 jsou vůči věřitelům v insolvenčním řízení dlužníka neúčinné a zároveň vydání částky 550 000 EUR do majetkové podstaty dlužníka, bylo řízení pro zpětvzetí žaloby zastaveno.

30. Pro úplnost odvolací soud dodává, že na výše uvedených závěrech nic nemění ani skutečnost, že insolvenční řízení bylo zahájeno na základě věřitelského insolvenčního návrhu a dlužník podal návrh na povolení oddlužení až následně. Rozhodující je, že dlužník si již před podáním návrhu na povolení oddlužení musel být vědom jak své vlastní tíživé ekonomické situace, tak i závažně zhoršené ekonomické situace AI. Muselo mu tedy být zřejmé, že jeho majetkové a závazkové poměry mohou vést k zahájení insolvenčního řízení (v němž lze podat návrh na povolení oddlužení podat podle § 390 odst. 1 IZ). Za této situace jsou jeho předchozí jednání, spočívající v přebírání rozsáhlých směnečných závazků a v dispozicích s majetkem, jimiž vyváděl majetek ze své majetkové sféry, relevantní i pro posouzení, zda návrhem na povolení oddlužení sledoval nepoctivý záměr. Okolnost, že návrh na povolení oddlužení byl dlužníkem podán až následně v již zahájeném insolvenčním řízení, proto sama o sobě nebrání tomu, aby tato předchozí jednání byla při posouzení poctivosti záměru zohledněna. V této souvislosti lze zároveň dodat, že dlužníkem opakovaně deklarovaná snaha poctivě se vypořádat se svými věřiteli měla vést právě k podání dlužnického insolvenčního návrhu jím samotným.
31. Odvolací soud nepřisvědčil ani námitce, že procesní obrana dlužníka v otázce místní a mezinárodní příslušnosti představovala pouze legitimní uplatnění právního názoru bez významu pro posouzení jeho poctivosti. Samotné uplatnění procesních práv jistě nelze dlužníkovi bez dalšího přičítat k tíži; v projednávané věci však soud I. stupně správně hodnotil nejen formální obsah jednotlivých podání, nýbrž i jejich časové souvislosti, vzájemnou rozpornost a objektivní dopad na postavení věřitelů. Z obsahu spisu plyne, že dlužník nejprve tvrdil své obvyklé místo pobytu v České republice a na tomto základě namítal místní nepřislušnost Městského soudu v Praze, zatímco následně prosazoval závěr, že centrum jeho hlavních zájmů se nachází na Slovensku. Vysvětlení, že šlo pouze o hierarchicky vystavěnou procesní argumentaci, nepovažuje odvolací soud za přesvědčivé. Za situace, kdy převážná část věřitelů dlužníka pochází z České republiky, kdy sám dlužník opakovaně zdůrazňoval provázanost svého řízení s insolvenčním řízením AI, a kdy případné přenesení řízení do jiné jurisdikce mohlo objektivně ztížit věřitelům výkon jejich práv, je namístě považovat takový procesní postup za další z okolností podporujících závěr o nepoctivém záměru dlužníka. Nejde přitom o důvod samostatný a jediný, nýbrž o indicii, kterou je třeba hodnotit v souhrnu s ostatními zjištěními (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2019, sen. zn. 29 NSČR 41/2017 a R 12/2024). Závěr soudu I. stupně, že ani tento aspekt procesního chování dlužníka nesvědčí o poctivé snaze vypořádat se s věřiteli v rámci oddlužení, je proto správný.

32. Konečně odvolací soud neshledal důvodnou ani námitku procesní vady spočívající v tom, že soud I. stupně po jednání dále nepostupoval podle § 118a o. s. ř. Poučení podle § 118a o. s. ř. je vskutku jedním z institutů, které mají zajišťovat předvídatelnost soudního rozhodnutí, slouží totiž k tomu, aby účastníkovi nebyla zamítnuta žaloba proto, že neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní, aniž byl poučen, že taková břemena má (viz např. nález Ústavního soudu I.ÚS 2014/10 ze dne 7. 4. 2011). I judikatura Nejvyššího soudu konstantně vychází z toho, že poučení podle § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. slouží k tomu, aby účastníci tvrdili rozhodné skutečnosti (splnili povinnost tvrzení) a aby označili důkazy způsobilé tato tvrzení prokázat (splnili povinnost důkazní). Účelem této poučovací povinnosti (vyjadřující princip materiálního vedení řízení soudem) je, aby účastníkovi nebyla žaloba zamítnuta z důvodu, že neunesl břemeno tvrzení a důkazní, aniž by byl poučen, že takové důkazní břemeno ve vztahu k určité skutečnosti ve smyslu teorie analýzy norem vůbec má (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1241/2011). O takový případ však v projednávané věci nešlo – soud I. stupně byl povinen poctivost dlužníkovy záměru zkoumat a reagovat z úřední povinnosti na skutečnosti, z nichž se podává, že dlužník oddlužením poctivý záměr nesledoval, jakmile v insolvenčním řízení vyšly najevo (srovnej také R 86/2013, R 12/2024 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2024, sen. zn. 29 NSČR 14/2023). Námitka dlužníka poukazující absenci poučení podle § 118a o. s. ř. se proto ve výsledku s důvody neschválení oddlužení věcně míjí. Nadto lze doplnit, že dlužník byl v projednávané věci po celé řízení zastoupen advokátem, měl dostatečný prostor uplatnit svá skutková tvrzení i důkazní návrhy. Ani v doplnění odvolání přitom konkrétně neuvedl, jaké další konkrétní skutečnosti nebo důkazy by v návaznosti na tvrzenou absentující výzvu ještě předložil a jakým způsobem by mohly přivodit jiné rozhodnutí ve věci. Za tohoto stavu nelze uzavřít, že by postup soudu I. stupně představoval vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
33. Jde-li o odvolání proti výroku II. napadeného usnesení, dlužník proti tomuto výroku žádné odvolací důvody neformuloval (netvrdil, že by na jeho majetek neměl být prohlášen konkurs), lze tedy pouze uzavřít, že soud I. stupně postupoval o ohledem na existenci majetku v majetkové podstatě dlužníka (viz soupis majetkové podstaty na č. d. B-52) v souladu s § 405 odst. 2 písm. b) IZ.
34. Odvolací soud za situace, kdy soudem I. stupně správně zjištěný skutkový stav věci zůstal nezměněn i za odvolacího řízení, postupoval podle § 219 o. s. ř. a usnesení v napadených výrocích I. a II. jako věcně správné na základě výše uvedených zjištění a úvah potvrdil.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu, prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Toto rozhodnutí se považuje za doručené okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku (§ 71 odst. 2 IZ); lhůta k podání dovolání začíná běžet ode dne, kdy bylo rozhodnutí doručeno adresátu zvláštním způsobem (§ 74 odst. 2 IZ).

Praha 13. července 2026

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Kulštrunková.